

דבורה ג'ר

1. ויקרא רבה (וילנא) פרשה ז

פרעה הרשע ע"י שנתגאה ואמר (שמות ה) מי ה' אשר אשמע בקולו לא נדון אלא באש, (שם /שמות/ ט) ויהי ברד ואש מתלקחת וגו' סיסרא הרשע ע"י שנתגאה ולחץ את ישראל כמה דכתיב (שופטים ד) והוא לחץ את בני ישראל בחזקה מהו בחזקה א"ר יצחק בחירופין ובגידופין לא נדון אלא באש, (שם /שופטים/ ה) הכוכבים ממסלותם נלחמו וגו', סנחריב ע"י שנתגאה ואמר (ישעיה לו) מי בכל אלהי הארצות וגו' לא נידון אלא באש (שם /ישעיהו/ י) ותחת כבודו יקד יקוד וגו'

2. אליהו רבה (איש שלום) פרשה י

ודבורה אשה נביאה וגו' (שופטים ד' ד'), וכי מה טיבה של דבורה שהיא שפטה את ישראל ומתנבאת עליהם, הלא פנחס בן אלעזר עומד, מעיד אני עלי את השמים ואת הארץ, בין גוי ובין ישראל בין איש ובין אשה בין עבד בין שפחה הכל לפי מעשה שעושה כך רוח הקודש שורה עליו, אמרו, בעלה של דבורה עם הארץ היה, אמרה לו אשתו, בוא ועשה פתילות והולך לבית המקדש שבשילה, מה אם יהא תלקך עם אנשים כשרים ותבוא לחיי העולם הבא, והוא היה עושה פתילות עבות, כדי שיהא אורן מרובה, לפיכך נקרא שמו לפידות. אמרו, שלשה שמות יש לו, ברק ולפידות ומיכאל, ברק, שפניו דומין לברק, לפידות, על שם שהוא עושה פתילות והולך לבית המקדש שבשילה, מיכאל, על שום מיכאל, הקב"ה בוחן לבות וכליות הוא, אמר לה, דבורה אתה נתכוונתה ועשית פתילות עבות כדי שיהא אורן מרובה, ארבה אותך בישראל וביהודה ובשנים עשר שבטי ישראל, ומי גרם לו (לפידות) [ללפידות] שיהא מבני אדם כשרים ויבוא לעולם הבא, אמרו, דבורה אשתו, עליה ועל כיוצא בה ועל הדומות לה ועל העושה כמעשה הוא אומר, חכמות נשים בנתה ביתה וגו' (משלי י"ד א').

3. אליהו רבה (איש שלום) פרשה יב

היה להן לאנשי בית שמש כיון שראו את הארון (נוטל) [לישול] את (בגדיו) [בגדיהם] ולהניח על (פניו) [פניהם] ולבא וליפול לפני הארון כשעה אחת כשתים כשלש עד שיתכסה הארון, ויתגרל ויתקדש שמו של הקב"ה מסוף העולם ועד סופו, הן לא עשו כן, אלא כשראו את הארון, שוחקין וזוקפין ועומדין ומדברין דברים יחירים, שנאמר ובית שמש קוצרים וגו' (שם /שמואל א' ו' י"ג), והן אינן יודעין מי הניח את הארון, ונטלו את (הארון) [הבגדים] והלכו להן, שנאמר וחמשה סרני פלשתים ראו וגו' (שם /שמואל א' ו' ט"ז), לפיכך נפל מישראל חמשים אלף וסנהדרין גדולה עמהם, שנאמר ויך כאנשי בית שמש [וגו'] (שם /שמואל א' ו' י"ט). ומי הרג את כל אילו, אמרו, לא הרג אותן אלא אנשי בית שמש שלא היתה בהן דרך ארץ, ללמדך שלא חסר מישראל פרומה אלא בדין, והכל [בדין], אלא (יהא) האלהים שבשמים יודע שבשכר דבורה ונבואתה זכר ונבואתו לפיכך באתה תשועה גדולה על ידיהן. ושכרן של אחאב ושל איזבל (אבדו) [שאבדו] מן העולם הזה ומן העולם הבא ואבדו בניו עמם. ושכרן של שבט זבולון ושבט נפתלי שעשו רצון [אביהם שבשמים ורצון] אביהם יעקב לפיכך באתה תשועה גדולה על ידיהן. ושכרה של יעל אשת חבר הקניי שעשתה רצון בעלה לפיכך באתה תשועה גדולה על ידה. ושכרו של פינחס יצארו בני אפרים למלחמה ונהרגו מהן ארבעים ושנים אלף. ושכרן של סנהדרין גדולה שהניח משה ויהושע ופינחס בן אלעזר נתקצו ישראל ויצאו למלחמה על בני בנימין ונהרגו מהן שבעים אלף. ושכרן של בני עלי יצאו ישראל למלחמה ונהרגו מהן ארבעת אלפים. ושכרן של זקנים יצאו ישראל למלחמה ונהרגו מהן שלשים אלף ונשבה ארון הברית. ושכרן של אנשי בית שמש שלא היה בהן דרך ארץ נפלו מהן מישראל חמשים אלף וסנהדרין גדולה עמהן. מיכן אמרו כמידה שמודד בה אדם מורדין לו, בוודאי רכון כל העולמים צדקתך כהררי אל וגו' (תהלים ל"ו ר').

4. בראשית רבה (וילנא) פרשה יח

ו ויהיו שניהם ערומים, אמר רבי אליעזר שלשה הן שלא המתינו בשלותן שש שעות, ואלו הן אדם, וישראל, וסיסרא, אדם שנאמר ולא יתבשו, לא באו שש שעות והוא בשלותו, וישראל, שנאמר (שמות לב) וירא העם כי בשש משה, כי באו שש שעות ולא בא משה, סיסרא שנאמר (שופטים ה) מדוע בשש רכבו לבא, בכל יום היה למוד לבא בשלש שעות בארבע שעות, ועכשיו באו שש שעות ולא בא, הוי ולא יתבושו